

Rimay János: Az idő ósága

Az idő ósága nevel magas fákat,
Mint tél után nyár hoz kórokra virágot,
Így koporsó terjeszt hírnek, névnek magot,
Halál sötétjéből hozván rá világot.

Ne várd hát éltedben, bár nagy érdemű légy,
Hogy itt holtod előtt nagy böcsületet végy,
Híredet, nevedet tapodja sok irégy,
Mindazáltal jó légy, s mással is sok jót tégy.

Bízd az jövődökre érdemed jutalmát,
Ha szolgáltad időd vékony alafát ád,
Te az célra vigyázz, s az centrumot találd,
Ne várd halandóktól, s az Úr Isten megáld.